

2017. június 11. – Szentháromság vasárnapja – Jn 3,16-18 – Mi a mi isteni személyazonosságunk?

János számára jelentéktelen és súlytalan Jézus csodás, szűzi születése és származása; talán azért hagyja ki ezeket, hogy bosszantsa a zsidókat, hiszen Jézust mint az Isten küldöttét a botrányos hírű Názáretből származónak mutatja be. Názáretből származni ugyanis egyet jelentett az erkölcstelenséggel, a szodomai vagy gomorrai származással. János számára Jézus emberi voltát nem lehetett megkérdőjelezni, de bosszantotta, hogy nem tudja őt egyértelműen besorolni valamilyen kategóriába. Hol „Emberfiának”, hol „Isten fiának” nevezi, mintegy küszködve önmagával, meg korának szellemiségével, amely aligha tud mit kezdeni egy szürke názáreti tanítóval. Talán ugyanazon az úton jár, amelyen Pál szerint az Isten a semminek látszót választja ki.

De a „*megtestesülés*”, a testi, emberi valóság elengedhetetlen volt, hogy a zsidók számára Jézus „*a próféta*” lehessen, és megfeleljen a prófétai elvárásoknak: „Rügy fakad majd Jessze törzsökéből, rajta nyugszik az Úr lelke” (Iz 11,1-2). Persze a zsidó, emberi Jézus már kevésnek tűnt a kor hellenista, gnosztikus szellemiségének, ezért egy sajátos „Isten fia” jelenik meg Jánosnál. Ő az, aki az egyetlen utat és kapcsolatot hordozza testében. Ez az istenfiúság azonban nem öncélú, elsősorban nem Istenről szól, hanem rólunk, emberekről.

A jánosi evangélium egyik csúcspontja éppen a mai evangélium, amelynek nem az Isten fiának léte, emberré születése a lényege, hanem az „*egyszülöttség*”. Ez önmagában elégséges ok arra, hogy valaki evangéliumot, örömhírt adjon a kezünkbe. Nem az isteni család mikéntjéről, hanem Isten felülmúlhatatlan szeretetéről szól ez. Ki az, aki egyszülött, egyetlen gyermekénél is jobban szereti a másik embert? Egyedül az Isten, az az Isten, aki mindeneket egyszülöttjeként fogad szeretetébe. Ő az, aki azért küldte Jézust, hogy ezt a mindent felülmúló szeretetet megmutassa nekünk.

Valamiféle belső küzdelem érződik a sorok mögött; az Ószövetség haragvó, büntető ítéletével az embert sokkoló Istenét akarja jól-rosszul felülírni a mindent felülmúló szeretetű, megértő új Istennel, aki Jézusban lett jelenvalóvá közöttünk. A mai ember éppen olyan zavartan áll Istennel szemben, mint annak idején a 4. evangélium összeállítója: Melyik az igazi Jézus-arc, melyik az igazi istenarc? Jézus küldetése Isten „egyszülötti”, önmagát odaadó szeretetének világra hozása és ránk bízása.

Hogyan szeretem Istent? Mit vagyok képes feláldozni érte? Hogyan szeretem a másik embert? Mit vagyok képes feláldozni érte? Ez a mi önazonosságunk záloga!

Sulyok Gábor (Budapest)